

Arrest

nr. 214 311 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor verzoeker, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 maart 2017 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 7 maart 2017 asiel aan. Op 28 mei 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een etnische Pashtoun en een moslim van soennitische strekking te zijn. U stelt niet te weten wanneer u geboren bent. U stelt geboren te zijn in Zakhel Khundan dorp nabij Kunduz stad in de gelijknamige provincie. U verklaart daar uw hele leven gewoond te hebben. Uw vader was landbouwer, uw moeder huisvrouw en u bent de oudste zoon. U ging tot aan de vijfde graad naar school in uw dorp, u was dertien jaar toen u daar stopte. Nadien ging u werken in een winkel in de bazaar in het centrum van de stad Kunduz samen met uw paternale oom. U deed dit ongeveer vier jaar. Zeven dagen voor uw vertrek werd u benaderd door de taliban bij de moskee in uw dorp met de vraag om een rugzak mee te nemen naar uw winkel die daar dan zou opgehaald worden door een ander persoon. U weigerde dit. Ongeveer drie dagen later vroeg de taliban opnieuw om dit te doen. U weigerde opnieuw. U ging toen naar uw vader en uw paternale oom en u vertelde uw probleem. Dan bent u met uw vader en oom naar de politie gegaan om klacht in te dienen. De politie kwam kijken in uw huis en de buurt maar vond niets. De volgende dag kwam de taliban naar uw huis en bedreigden uw ouders. Ze gaven ook een dreigbrief af in de moskee, die dan aan uw vader werd gegeven door de mawlawi. Nadat u de brief gezien had bent u meteen vertrokken. Eind van de maand jauza 1395 (31 jauza 1395 = 20 juni 2016) vertrok u naar Iran en via Turkije reisde u naar Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk. U kwam aan in België op 4 maart 2017 en vroeg internationale bescherming aan op 7 maart 2017.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en deze van uw vader, een dreigbrief van de taliban en kopies van vijf foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recent verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit

een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw kennis en beschrijving van recente belangrijke gebeurtenissen en belangrijke figuren in de door u beweerde regio van herkomst te ontoereikend is om aan uw beweerde recente herkomst van de regio van de stad Kunduz van de gelijknamige provincie in Afghanistan, enig geloof te hechten.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij de inschrijving van uw asielaanvraag op 6 maart 2017 dat u geboren was op 20 augustus 2001 (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling Bureau Minteh), hetgeen betekent dat u op dat moment vijftien jaar zou geweest zijn. De taskara die u neerlegde stelt dat u vijftien jaar in 1392 (maart 2013 – maart 2014) zou geweest zijn. In het jaar van uw beweerde vertrek, met name 1395 hetgeen overeenkomt met 2016 zou u volgens uw eigen taskara dus ook al zeker 18 jaar oud zijn. Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid drie dagen na uw verklaring bij Minteh werd vastgesteld dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar een goede schatting is (Leeftijdsbepaling Militair Hospitaal Koningin Astrid, 14 maart 2017). Deze vaststelling houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

Belangrijke hiaten in recente kennis die van u mag verwacht worden bevestigen verder dat u niet de waarheid vertelt. U heeft weliswaar een zekere kennis vergaard, zoals de namen van districten, dorpen en plaatsen in de stad Kunduz maar die komt ingestudeerd over. Zo bent u niet in staat de dorpen op te noemen die richting Chardara district liggen. Dit is behoorlijk eigenaardig vermits uw dorp juist aan die districtsgrens gelegen is: u kan met andere woorden uw buurdorp niet benoemen. Het excuus dat u inroept, met name dat u niet naar Chardara ging, is flauw. (CGVS, p. 6, 14). U presenteert overigens zelf een foto waarbij u stelt te poseren aan de brug naar Chardara maar bent dus niet in staat te zeggen welk dorp zich aan de andere kant van de brug bevindt (CGVS, p. 21). Over het Spinzar ziekenhuis weet u dat het ook een andere naam heeft, met name “zonder grenzen” maar u weet niet waarom het die tweede naam draagt. U betoogt nochtans zelf naar dat ziekenhuis te gaan (CGVS, p. 6).

Uw kennis over belangrijke personen in de regio van Kunduz die daar het dagelijkse leven bepalen komt fragmentarisch over waardoor u het CGVS niet heeft kunnen overtuigen dat u daar recent verbleven heeft. Zo beweert u dat Abdul Hamid politiecommandant was toen u daar was (CGVS p. 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk dat Abdul Hameed Hameedi pas aangesteld werd als politiecommandant in januari 2017, dus zeker een half jaar na uw beweerde vertrek uit uw regio (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan administratief dossier toegevoegd). Er wordt van u niet verwacht dat u exacte data geeft maar het gegeven dat u iemand vernoemt die pas na uw vertrek aangesteld werd ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde recent verblijf. Sterker nog: u suggereert dat hij het een jaar of anderhalf jaar tot wel twee jaar al geweest kon zijn (CGVS, p. 16). Hiermee geeft u duidelijk aan niet te weten wie het hoofd van de politie was op het moment dat de taliban zijn grote offensief deed in 2015. U heeft blijkbaar ingestudeerd dat Qasim Jangalbagh zijn voorganger was, maar bent er niet van op de hoogte dat Qasim Jangalbach de taliban verdreven heeft uit uw stad in 2015 (CGVS, p. 16). Op de vraag welke etnie Abdul Hamid was, antwoordt u naast de vraag met de herhaling van zijn naam. Op de directe vraag of hij Pashtou was, dient u het antwoord schuldig te blijven (CGVS, p. 16). De successievelijke veranderingen aan het hoofd van de politie van Kunduz zijn nochtans niet verbonden aan hun efficiëntie maar geven de competitie tussen de etnieën en de aan hen gelinkte partijen en facties weer. Pashtoun voelen zich achteruitgestoken in Kunduz en bakkeleien over “postjes” met de feitelijke machthebbers die van een andere etnie zijn. U weet wel dat gouverneur van bij uw vertrek Pashtoun was, kent zijn naam en zijn voorganger (CGVS, p. 8) maar dat u als Pashtoun in Kunduz niet kan duiden welke etnische achtergrond het hoofd van de politie had in een periode dat ze het hoofd moesten bieden aan een historisch offensief van de taliban, is in de Afghaanse context wel eigenaardig. Dit is nog des te meer het geval gezien uw beweerde beroep waarbij u zich naar het centrum van de stad begaf en er verwacht kan worden dat u gesprekken met klanten, voorbijgangers of collega's voerde of hoorde die ongetwijfeld wel over lokale politiek moeten gegaan zijn gezien de gespannen sfeer zich al een tijd aan het opbouwen was (CGVS, p. 17).

Het feit dat u daar niet recent verbleven heeft blijkt verder duidelijk uit uw eigen omschrijving van de val van de stad Kunduz en de periode nadien tot uw vermeend vertrek. Zo verklaart u daar zelf nog tussen

een half jaar tot een jaar verbleven te hebben na de val van Kunduz in september 2015 (CGVS, p. 31-32). U kan echter geen enkel incident opnoemen dat gebeurd zou zijn na de val van Kunduz. Eerst trachtte u de vraag te omzeilen door ontwijkend te antwoorden dat de taliban Kunduz aangevallen heeft en veel gebieden in hun handen gevallen zijn. Wanneer hierop gevraagd wordt toe te lichten welke gebieden, somt u plaatsen in de stad Kunduz op. U opnieuw gevraagd naar incidenten die gebeurd zijn na de val van Kunduz en voor uw vertrek, wierp u op dat de Amerikanen het Spinzar ziekenhuis na de val van Kunduz hebben opgeblazen en dat er nadien een incident op Mir Alam gebeurde (CGVS, p. 31). Het incident op het ziekenhuis wordt in feite tot het offensief zelf gerekend en valt dus als dusdanig niet te categoriseren als incident na de val van Kunduz. Uw antwoord dat nadien een incident plaats had op Mir Alam is al helemaal naast de kwestie vermits u eraan toevoegt dat dat incident vier en een half jaar geleden plaats vond. Vervolgens maakt u het nog erger door een incident van negen jaar geleden aan te halen (CGVS, p. 31). U opnieuw gevraagd naar incidenten die gebeurd zijn in het jaar voor uw beweerde vertrek, betoogt u dat er geen groot incident gebeurde. U voegt eraan toe dat er geen incidenten gebeurden met de taliban, de politie of het leger in Kunduz om dan er nog gauw vergoelijkend in te lassen dat er altijd gevechten zijn in Kunduz (CGVS, p. 32). Nochtans blijkt duidelijk dat Kunduz en zijn omgeving na de overname van de stad door de taliban en de herovering door het Afghaans nationaal leger nog regelmatig bedreigd werden door de taliban (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd). Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat ook uw persoonlijke wedervaren over de strijd rond de stad Kunduz eind september en begin oktober 2015 erg vaag is, weinig doorleefd is en daarom niet overtuigend is dat u deze periode effectief daar meegemaakt heeft. Zo verklaart u dat u gedurende zes dagen uw huis niet kon verlaten tussen de vierde van de grote Eid en de tiende van de grote Eid (CGVS, p. 29-30). De grote Eid of Eid-al-adha viel in 2015 op 24 september en de taliban bezette Kunduz van 28 september tot en met 13 oktober. Kunduz werd aangevallen door de taliban op de vierde dag van de grote Eid, met name op 28 september 2015 en het ziekenhuis van Artsen zonder grenzen werd gebombardeerd negen dagen na de grote Eid, namelijk op 3 oktober 2015 en niet zoals u verklaarde de zevende van de grote Eid (CGVS, p. 29). Opmerkelijk hieraan is wel dat u verklaart dat u op de tiende dag na de grote Eid het huis zou verlaten hebben omdat de situatie al kalmer werd dan, wat dus duidelijk niet het geval was (CGVS, p. 29). U zou dus al op 4 oktober 2015 zich buiten gewaagd hebben. De overname van de stad door de taliban en de bekamping daarvan heeft zeker twee weken geduurd tot 13 oktober 2015. Meest bevreemdend is echter dat u niet kan beschrijven wat u gedurende die zes volle dagen waarop u thuis gebleven zou zijn, gedaan heeft. Behalve uw vage omschrijving dat u binnen bleef en dat u uw huis niet kon verlaten omdat er buiten gevechten werd, repliceerde u ontwijkend dat u daarom enkel binnen zat samen met uw ouders, broers en zussen zonder iets te zeggen omdat u bang was (CGVS, p. 29-30). Indien u werkelijk in zo'n levensbedreigende situatie zou gezeten hebben gedurende zes dagen, kan van u verwacht worden dat u toch wat meer zou kunnen vertellen over hoe u deze zes dagen doorgekomen zou zijn.

U legt ter staving van uw asielrelaas uw taskara, uw vaders taskara, een dreigbrief en kopies van vijf foto's neer. Uw taskara en uw vaders taskara zijn hoogstens een indicatie van uw identiteit maar vormen geen bewijs van uw recent verblijf. Over de door u bijgebrachte foto's meent het CGVS dat aan deze foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld, a fortiori gezien het kopies betreft. Op twee van die foto's valt overigens enkel te zeggen dat u zich in een winkel bevindt, maar die kan overal gelegen zijn. Zelfs indien u wel op plaatsen in Kunduz gefotografeerd zou zijn, hoeft dit nog niet te betekenen dat u daar langdurig verbleef, het kan evengoed een kort bezoek geweest zijn. Inzake uw dreigbrief poneert u dat u deze ontvangen zou hebben enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, op het einde van de maand jauza 1395 waarbij 31 jauza 1395 overeenkomt met 20 juni 2016. Uit de vertaling van deze dreigbrief blijkt echter dat deze opgesteld werd op 2/11/1437. Omgerekend komt dit uit op 6 augustus 2016, dus zeker een volle maand na uw vermeend vertrek uit Afghanistan. Deze discrepantie kan dan ook niet verklaard worden als een vergissing. Aan documenten kan enkel bewijswaarde worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van enige bewijswaarde aan deze documenten.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, d.d. 27 maart 2017, p. 11, Vraag 37; CGVS p. 13).

Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Kunduz gelegen in de provincie Kunduz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens uw gehoor op de zetel van het CGVS dd. 28 augustus 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van spreken van de waarheid opdat de commissaris-generaal uw situatie volledig zou begrijpen en correct zou kunnen beoordelen (CGVS, p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken

dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel wijst verzoeker op de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en stelt hij dat de commissaris-generaal ten onrechte besluit dat hij niet aan deze definitie zou voldoen.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal ten onrechte van oordeel is dat (1) het feit dat hij volgens de leeftijdstest ouder zou zijn dan hij zelf voorhoudt een negatieve indicatie zou zijn voor zijn asielaanvraag, dat (2) hij een abnormaal beperkte kennis zou hebben over de regio, belangrijke recente gebeurtenissen en belangrijke figuren in de regio, en dat (3) de bijgebrachte documenten onvoldoende bewijswaarde zouden hebben.

Verzoeker geeft vervolgens een algemene uiteenzetting aangaande de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen en betoogt verder als volgt:

“Bijzondere aandacht dient met andere woorden besteed aan de het intellectuele vermogen, de geestestoestand én de jonge leeftijd van verzoeker op het moment dat hij zijn land verliet.

Verzoeker ging maar tot zijn 13de naar school. Nadien ging hij werken in de stad. Dit maakt dat zijn intellectuele vermogen en theoretische kennis eerder beperkt is.

Bovendien was verzoeker nog erg jong toen hij zijn vaderland verliet en zijn familie achterliet.

De weg naar BELGIË was tenslotte zwaar en heeft ontegensprekelijk sporen achtergelaten die een grote impact hebben op de geestestoestand van verzoeker.

Dit maakt dat het niet abnormaal is dat verzoeker misschien geen perfect coherente of gedetailleerde verklaringen kan afleggen.

Dit alles dient in rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker, hetgeen verweerster naliet te doen.”

Voorts betoogt verzoeker dat er over zijn Afghaanse afkomst geen twijfel kan bestaan en laat hij met betrekking tot zijn leeftijd het volgende gelden:

“Verzoeker blijft erbij dat hij ter goeder trouw verklaard heeft dat hij geboren is in het jaar 2001.

Dat is het geboortjaar dat zijn familie steeds voor hem heeft opgegeven.

Bovendien werd hij in HONGARIJE tegengehouden. Daar werd hij minderjarig geschat.

Inderdaad, verzoeker liet op een bepaald moment zijn taskara overkomen naar BELGIË. Naar aanleiding daarvan kwam vast te staan dat hij ouder is dan hij zelf dacht (maar nog steeds niet zo oud als weerhouden door de leeftijdstest).

Het zou natuurlijk kunnen dat op zijn taskara niet zijn exacte geboortedatum vermeld staat, doch wel de datum waarop zijn geboorte werd geregistreerd.

Daarnaast is het relevant te benadrukken dat men in AFGHANISTAN niet bezig is met leeftijden. Er worden geen verjaardagen gevierd ect.

Het is dus perfect verklaarbaar én begrijpelijk dat verzoeker zelf niet meer goed weet wanneer hij nu net geboren is en hoe oud hij nu effectief is, maar dit mag geen argument zijn om te stellen dat verzoeker zou liegen over de redenen die er hem toe hebben gebracht om AFGHANISTAN te verlaten.”

Daarnaast betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal hem enkel op een gebrek aan kennis heeft kunnen betrappen en niet op tegenstrijdige verklaringen en dat zijn gebrek aan kennis dan nog perfect verklaarbaar is. Hij onderbouwt dit betoog als volgt:

“1. Wat ook belangrijk is om te benadrukken is dat verweerster verzoeker op geen enkele tegenstrijdigheid heeft kunnen betrappen, enkel een gebrek aan kennis.

Verzoeker heeft op een zeer consequente en duidelijk wijze gepraat over zijn problemen met de Taliban.

Dit kan alleen maar bijdragen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanspraak.

2. Verzoeker zal niet ontkennen dat hij niet in staat was om op elke vraag van verweerster te antwoorden aangaande politieke figuren en gebeurtenissen zijn regio.

Maar in tegenstelling tot wat verweerster beweert is dit allesbehalve abnormaal.

Het is begrijpelijk dat verzoeker zich gelet op zijn jonge leeftijd niet echt inliet met dit soort dingen.

Bovendien is verzoeker afkomstig uit een dorp waar geen elektriciteit was en dus ook geen televisie gekeken kon worden. Verzoeker leefde met andere woorden een zeer geïsoleerd bestaan.

Tenslotte is verzoeker maar tot zijn 13de levensjaar naar de gevangenis geweest, zodat er vanuit mag worden gegaan dat hij een beperkt intellectueel vermogen heeft.

Ook in dat kader moet zijn eerder beperkte kennis worden geplaatst.

Louter volledigheidshalve merkt verzoeker op dat de beweerdelijke beperkte kennis onvoldoende bewijs uitmaakt van het feit dat verzoeker leugenachtige verklaringen zou afleggen.

Evenmin kan daaruit worden afgeleid dat AFGHANISTAN niet het actuele land van herkomst zou zijn van verzoeker.

3. Bovendien is het niet zo dat de antwoorden van verzoeker zo gebrekkig waren dat daaruit automatisch kan worden afgeleid dat zijn kennis té beperkt is of té ingestudeerd is en dat hij dus wel over zijn afkomst moet liegen.

Verweerster besteedt in de bestreden beslissing bijvoorbeeld veel aandacht aan de foto die verzoeker bijbracht van hemzelf op de brug naar CHARDARA.

Verweerster acht het merkwaardig dat verzoeker niet in staat is om te zeggen welke dorpen er aan de andere kant van de brug gelegen zijn (terwijl hij wel in staat is om de dorpen op te noemen die aan de kant van zijn eigen dorp gelegen zijn).

Volgens verweerster wijst dit op het feit dat verzoeker de namen van de dorpen zou hebben ingestudeerd om zo de indruk te geven dat hij wel degelijk uit het dorp ZAKHEL KHUNDAN afkomstig is. Het tegendeel is echter waar. Verzoeker heeft een goede kennis van de dorpen die aan zijn kant van de brug gelegen waren omdat hij deze bezocht, ed.

Aan de andere kant van de brug kwam hij echter nooit, hetgeen logisch is aangezien aan de andere kant van de brug bijna uitsluitend Taliban wonen."

Verder meent verzoeker dat de stelling van de commissaris-generaal aangaande de bewijswaarde van de documenten die hij heeft bijgebracht als volgt dient te worden gerelativeerd:

"a) Verzoeker kwam in taskara in het jaar 1392, hetzij dus in de periode van maart 2013 tot 2014.

Dit toont aan dat hij alleszins in die periode nog in de regio verbleef.

b) De dreigbrief werd wel degelijk door verzoeker ontvangen in de week voor zijn vertrek uit AFGHANISTAN.

Verweerster beweert in de bestreden beslissing dat de dreigbrief werd opgesteld in het jaar 1437, zijnde dus na het vertrek van verzoeker, zodat zijn aanspraak onmogelijk kan kloppen.

Verweerster beging echter duidelijk een vergissing bij de vertaling van het bewuste document. 1437 komt overeen met het jaar 2058. Dit kan onmogelijk kloppen.

De raadsman van verzoeker heeft het document dan ook overgemaakt aan een tolk met de vraag om over te gaan tot vertaling.

c) Ook de foto's die verzoeker bijbrengt kunnen niet zomaar van tafel worden geveegd met het argument dat ze mogelijks vervalst zijn.

Het is namelijk zo dat verzoeker op deze foto's afgebeeld staat en dat aan zijn gestalte duidelijk te zien is dat deze foto's vrij recent genomen worden.

Ook dit toont aan dat verweerster niet kan worden gevolgd in haar stelling dat verzoeker allicht AFGHANISTAN, dan wel de regio ZAKHEL KHUNDAN, al enige tijd verlaten heeft."

Ten slotte stelt verzoeker nog dat in de bestreden beslissing een belangrijk element in zijn dossier niet werd aangehaald, met name dat hij tijdens het gehoor heeft verklaard dat meerdere personen uit zijn dorp momenteel in België verblijven en dat hij deze personen met naam en familienaam genoemd heeft. Verzoeker meent dat ook dit aantoont dat hij recent zijn regio verlaten heeft.

Verzoeker besluit op basis van het voorgaande dat de argumenten van de bestreden beslissing zwak zijn en perfect kunnen worden weerlegd en dat hij het voordeel van de twijfel dient te genieten.

2.1.2. In een tweede middel wijst verzoeker op de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en verwijst hij, naast wat hij hierboven reeds uiteenzette, tevens als volgt naar de algemene veiligheidssituatie in zijn regio:

“By Ajmal kakar

On Sep 22, 2017 - 17:15

KABUL (Pajhwok): A dozen Taliban militants were killed and 17 others wounded during an hours-long gunbattle with security forces in northern Kunduz province on Friday.

The Taliban attacked security posts in Gul Block and Takhta area of Dasht-i-Archi district at about 3pm and the ensuing clash lasted until noon, Kunduz intelligence chief Brig. Gen. Syed Amir Shah Sadat, told Pajhwok Afghan News.

He said one security personnel was killed and three others were wounded in the attack. While 12 attackers were killed and 17 others wounded as the forces returned fire, Sadat said.

He said nine bodies of the rebels remained on the scene and security forces lost four machineguns, three Kalashnikovs and one armored tank to the battle. A second tank of security forces was torched.

The Taliban have so far said nothing about their attacks in Dasht-i-Archi district.”

En:

“US airstrikes have killed scores of civilians in the northern Afghan province of Kunduz, according to officials and residents in the area, a fierce battleground that has been hit by several errant US airstrikes in recent years.

A US soldier was killed on Saturday after sustaining injuries on an operation in Logar in the eastern part of the country, the US military said.

The airstrikes in Kunduz on Friday night targeted three villages in Chardara, a district west of the provincial capital where Taliban fighters have long maintained a strong presence.

Afghan security forces prevented access to the bomb sites in Essa Khil, Qatl-e Aam and Uzbek Bazaar, barring relatives from picking up bodies and hindering a precise assessment of the toll. Afghan forces claimed no civilians had been killed in the strikes.

A provincial council member, Khosh Mohammad Nasratyar, estimated that around 55 civilians had been killed while an Afghan aid worker in the area, who asked not to be named, said at least 40 had been killed, including multiple women and children. The New York Times, citing residents and officials in the area, said at least 13 were dead.

An Afghan security official, who also asked not to be named, said the Taliban had forced locals to carry bodies of insurgents killed the night before, just as the bombers struck.

A spokesman for the US military in Afghanistan, Capt Tom Gresback, said US forces were looking into the allegations of civilian casualties but declined to say more about the operation, which he said was “ongoing”.

American and Afghan forces had been carrying out operations in the area for several days, but residents said aerie attacks intensified on Friday night with jets, bombers and drones crossing the sky incessantly.

Residents said the bombings shook windows in the provincial capital and seemed worse than similar strikes in 2015, when coalition and Afghan forces battled the Taliban for two weeks inside the city.

US airstrikes have surged dramatically since Donald Trump announced his Afghanistan strategy. More than 900 munitions were released in August and September, bringing this year’s total to nearly 3,000, more than twice the expended munitions last year.

Afghan anti-Taliban militias forces in Kunduz, one of the most tormented Afghan provinces.

The growing air campaign is a result of greater autonomy bestowed by Trump on his generals, and a possible sign of the direction of US involvement in Afghanistan. The CIA is reportedly seeking authority to conduct its own drone strikes in Afghanistan, a first if approved, according to the New York Times.

Kunduz has long been one of the most tormented Afghan provinces, especially since 2015 when the Taliban captured and held the provincial capital. During the fight to retake the city, Afghan special forces called in a US airstrike which hit a hospital run by Médecins Sans Frontières, killing 42 people in one of the most spectacular mistakes of the war.

The Taliban stormed the city again last year, albeit briefly, but fighting persisted. A month later, another US airstrike killed 33 civilians.

The deadliest errant strike in Kunduz occurred in 2009, when an American war plane responded to a call from German forces and struck two fuel tankers captured by Taliban, killing more than 90 civilians who had gathered to siphon petrol from the trucks.

In a separate incident on Saturday, a US soldier succumbed to wounds sustained on an operation in the eastern province of Logar, where another US airstrike in August killed 11 civilians.

Gen John Nicholson, the top US commander in the country, offered “our deepest condolences to the family of our fallen brother”. The soldier, whose identity has yet to be publicised, was the 15th coalition soldier killed in 2017, of 2017 whom 13 have been Americans.”

En:

“ISLAMABAD —

A pre-dawn Taliban attack in northern Afghanistan has killed at least 13 government forces.

Officials reported the heavily armed insurgents raided a police outpost in the Khan Abad district of troubled Kunduz province.

The district police chief, Hayatullah Amiri, confirmed the death toll to VOA, saying 14 police personnel were guarding the post at the time. One officer managed to escape, and the assailants took away weapons, ammunition and an armored military vehicle, Amiri added.

The Taliban swiftly took credit for the attack, claiming ensuing clashes killed 17 Afghan police personnel, including their commander, and left an insurgent fighter dead. The Taliban said the insurgents also captured the security outpost.

Taliban spokespeople often issue inflated battlefield gains.

Sunday’s attack came a day after Afghan officials confirmed separate insurgent attacks in the eastern Ghazni province killed at least nine police personnel.

Bloody October

October has seen repeated insurgent raids against government forces across Afghanistan, leaving scores dead.

The deadliest attack was Oct. 17 in the eastern province of Paktia where Taliban suicide assault groups stormed police headquarters and killed as many as 60 security forces, including the provincial police chief.

A day after that deadly raid, Taliban insurgents led by a suicide car bomber assaulted an Afghan military base in southern Kandahar province, killing 43 officers and almost wiping out the facility.

Suicide bombers also struck two Afghan mosques on Oct. 20, killing at least 72 worshipers. One of the attacks, the deadliest one, targeted a crowded Shi’ite mosque in Kabul, and Islamic State claimed responsibility.

On Oct. 21, a Taliban suicide car bomber killed 15 cadets just outside the main military academy in the Afghan capital, Kabul.

Afghan forces backed by increased U.S. airpower have also stepped up attacks against insurgents, who are in control of an estimated 40 percent territory of Afghanistan and continue to make battlefield advances. The intensified hostilities in 2017 have also witnessed record levels of Afghan civilian casualties, according to the United Nations.”

Verzoeker meent op basis hiervan dat de commissaris-generaal dan ook niet serieus kan voorhouden dat hij er geen reëel risico zou lopen op ernstige schade en dat het aldus past om hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het persbericht *“US airstrikes kill scores of civilians in Kunduz province, Afghans say”* van The Guardian van 4 november 2017 (stuk 2);
- het persbericht *“Taliban kill 13 Afghan Police Officers in Kunduz Raid”* van East Asia van 29 oktober 2017 (stuk 3);
- het persbericht *“12 Taliban killed, 17 wounded in Kunduz battle”* van Pajhwok van 22 september 2017 (stuk 4).

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 14 november 2018 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een kopie van een waarschuwingsbrief van 8 augustus 2016 met een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die

een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde recent verblijf in Afghanistan. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekers algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door zijn verklaringen over zijn identiteit en de daaraan verbonden leeftijd, dat (ii) belangrijke hiaten in recente kennis die van hem mag worden verwacht, verder bevestigen dat verzoeker niet de waarheid vertelt, dat (iii) verzoekers kennis over belangrijke personen in de regio van Kunduz die daar het dagelijkse leven bepalen fragmentarisch overkomt, dat (iv) het feit dat verzoeker daar niet recent verbleven heeft verder duidelijk blijkt uit zijn eigen omschrijving van de val van de stad Kunduz en de periode nadien tot zijn vermeend vertrek, en dat (v) de omstandigheid dat verzoeker naliel asiel aan te vragen zodra hij daartoe de kans had verder afbreuk doet aan de beweerde reden van vertrek en zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoekers algemene geloofwaardigheid ondermijnd wordt door zijn verklaringen over zijn leeftijd. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"U verklaarde bij de inschrijving van uw asielaanvraag op 6 maart 2017 dat u geboren was op 20 augustus 2001 (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling Bureau Minteh), hetgeen betekent dat u op dat moment vijftien jaar zou geweest zijn. De taskara die u neerlegde stelt dat u vijftien jaar in 1392 (maart 2013 – maart 2014) zou geweest zijn. In het jaar van uw beweerde vertrek, met name 1395 hetgeen overeenkomt met 2016 zou u volgens uw eigen taskara dus ook al zeker 18 jaar oud zijn. Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid drie dagen na uw verklaring bij Minteh werd vastgesteld dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar een goede schatting is (Leeftijdsbepaling Militair Hospitaal Koningin Astrid, 14 maart 2017)."

Verzoeker stelt dat hij te goeder trouw verklaard heeft dat hij geboren is in het jaar 2001 en dat dit het geboortjaar is dat zijn familie steeds voor hem heeft opgegeven. Er kan evenwel niet worden aanvaard dat hij zijn familie gelooft dat hij meer dan vijf jaar jonger is dan hij in werkelijkheid is. Waar verzoeker nog stelt dat men in Afghanistan niet bezig is met leeftijden en dat er geen verjaardagen worden gevierd, wordt er op gewezen dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat hij bij de inschrijving van zijn asielaanvraag een exacte geboortedatum wist op te geven en verklaarde geboren te zijn op 20 augustus 2001 (adm. doss., stuk 15). Indien verzoeker zelf niet goed weet wanneer hij juist geboren is, zoals hij thans in het verzoekschrift beweert, diende hij dit van bij aanvang aan te geven en niet, zoals hij *in casu* heeft gedaan, een fictieve geboortedatum op te geven. De vaststelling dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn leeftijd blijft dan ook overeind en houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn algemene geloofwaardigheid.

Voorts stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat er belangrijke hiaten zijn in de recente kennis die van verzoeker mag worden verwacht, dat verzoekers kennis over belangrijke personen in de regio van Kunduz die daar het dagelijkse leven bepalen fragmentarisch over komt en dat het feit dat verzoeker daar niet recent verbleven heeft verder duidelijk blijkt uit zijn eigen omschrijving van de val

van de stad Kunduz en de periode nadien tot zijn vermeend vertrek. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Belangrijke hiaten in recente kennis die van u mag verwacht worden bevestigen verder dat u niet de waarheid vertelt. U heeft weliswaar een zekere kennis vergaard, zoals de namen van districten, dorpen en plaatsen in de stad Kunduz maar die komt ingestudeerd over. Zo bent u niet in staat de dorpen op te noemen die richting Chardara district liggen. Dit is behoorlijk eigenaardig vermits uw dorp juist aan die districtsgrens gelegen is: u kan met andere woorden uw buurdorp niet benoemen. Het excuus dat u inroept, met name dat u niet naar Chardara ging, is flauw. (CGVS, p. 6, 14). U presenteert overigens zelf een foto waarbij u stelt te poseren aan de brug naar Chardara maar bent dus niet in staat te zeggen welk dorp zich aan de andere kant van de brug bevindt (CGVS, p. 21). Over het Spinzar ziekenhuis weet u dat het ook een andere naam heeft, met name “zonder grenzen” maar u weet niet waarom het die tweede naam draagt. U betoogt nochtans zelf naar dat ziekenhuis te gaan (CGVS, p. 6).

Uw kennis over belangrijke personen in de regio van Kunduz die daar het dagelijkse leven bepalen komt fragmentarisch over waardoor u het CGVS niet heeft kunnen overtuigen dat u daar recent verbleven heeft. Zo beweert u dat Abdul Hamid politiecommandant was toen u daar was (CGVS p. 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk dat Abdul Hameed Hameedi pas aangesteld werd als politiecommandant in januari 2017, dus zeker een half jaar na uw beweerde vertrek uit uw regio (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan administratief dossier toegevoegd). Er wordt van u niet verwacht dat u exacte data geeft maar het gegeven dat u iemand vernoemt die pas na uw vertrek aangesteld werd ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde recent verblijf. Sterker nog: u suggereert dat hij het een jaar of anderhalf jaar tot wel twee jaar al geweest kon zijn (CGVS, p. 16). Hiermee geeft u duidelijk aan niet te weten wie het hoofd van de politie was op het moment dat de taliban zijn grote offensief deed in 2015. U heeft blijkbaar ingestudeerd dat Qasim Jangalbagh zijn voorganger was, maar bent er niet van op de hoogte dat Qasim Jangalbach de taliban verdreven heeft uit uw stad in 2015 (CGVS, p. 16). Op de vraag welke etnie Abdul Hamid was, antwoordt u naast de vraag met de herhaling van zijn naam. Op de directe vraag of hij Pashtou was, dient u het antwoord schuldig te blijven (CGVS, p. 16). De successievelijke veranderingen aan het hoofd van de politie van Kunduz zijn nochtans niet verbonden aan hun efficiëntie maar geven de competitie tussen de etnieën en de aan hen gelinkte partijen en facties weer. Pashtoun voelen zich achteruitgestoken in Kunduz en bakkeleien over “postjes” met de feitelijke machthebbers die van een andere etnie zijn. U weet wel dat gouverneur van bij uw vertrek Pashtoun was, kent zijn naam en zijn voorganger (CGVS, p. 8) maar dat u als Pashtoun in Kunduz niet kan duiden welke etnische achtergrond het hoofd van de politie had in een periode dat ze het hoofd moesten bieden aan een historisch offensief van de taliban, is in de Afghaanse context wel eigenaardig. Dit is nog des te meer het geval gezien uw beweerde beroep waarbij u zich naar het centrum van de stad begaf en er verwacht kan worden dat u gesprekken met klanten, voorbijgangers of collega’s voerde of hoorde die ongetwijfeld wel over lokale politiek moeten gegaan zijn gezien de gespannen sfeer zich al een tijd aan het opbouwen was (CGVS, p. 17).”

Verzoeker tracht zijn gebrek aan kennis over politieke figuren en gebeurtenissen te verschonen door te wijzen op zijn jonge leeftijd, zijn gebrek aan interesse, zijn ongeschooldheid en zijn geïsoleerd bestaan in Afghanistan. Geen enkele van deze factoren kan evenwel verklaren hoe het komt dat zijn kennis van deze zaken fragmentarisch is en een ingestudeerd karakter vertoont. Ook voor een ongeschoold, jong persoon die een geïsoleerd bestaan leidde in Afghanistan en die zich niet inliet met politieke figuren is het bijvoorbeeld zeer vreemd dat de persoon waarvan hij beweert dat deze politiecommandant was toen hij nog in de regio van Kunduz was, pas blijkt te zijn aangesteld een half jaar na zijn vertrek uit zijn regio. Evenmin kunnen de voorgaande factoren verklaren dat verzoeker geen enkel incident kan opnoemen dat gebeurd is na de val van Kunduz in september 2015 en dat zijn persoonlijk wedervaren over de strijd rond de stad Kunduz eind september en begin oktober 2015 erg vaag en weinig doorleefd is. Deze vaststellingen, evenals de hierboven aangehaalde vaststellingen over verzoekers kennis over de dorpen die in de richting van het district Chardara liggen en over het Spinzar ziekenhuis, maken dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker recent uit de regio van de stad Kunduz afkomstig is. Verzoeker kan immers ook de Raad niet overtuigen dat hij alleen een goede kennis heeft van de dorpen die aan zijn kant van de brug gelegen zijn. Dat hij zijn buurdorp dat over de brug gelegen is niet kan opnoemen wijst eerder op het gegeven dat hij enkel de namen van de dorpen in zijn district heeft ingestudeerd en vergeten is de overige buurdorpen buiten zijn district in te studeren. Voorts voert verzoeker niet dienstig aan dat uit zijn gebrekkige kennis niet kan worden afgeleid dat Afghanistan niet zijn actuele land van herkomst zou zijn. Dat een dergelijke deductie zou zijn gemaakt, blijkt immers niet uit de motieven van de bestreden beslissing. Ook de omstandigheid dat verzoeker geen tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd, doet geen afbreuk aan de vorige vaststellingen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan immers niet enkel worden vastgesteld wanneer er tegenstrijdige verklaringen worden vastgesteld, doch ook (onder andere) wanneer er – zoals *in casu* – een gebrek aan kennis over de regio

van herkomst waar de feiten die hebben geleid tot de vlucht zich zouden hebben afgespeeld en leugenachtige verklaringen over (een aspect van) de identiteit worden vastgesteld.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 11, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"U legt ter staving van uw asielrelaas uw taskara, uw vaders taskara, een dreigbrief en kopies van vijf foto's neer. Uw taskara en uw vaders taskara zijn hoogstens een indicatie van uw identiteit maar vormen geen bewijs van uw recent verblijf. Over de door u bijgebrachte foto's meent het CGVS dat aan deze foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld, a fortiori gezien het kopies betreft. Op twee van die foto's valt overigens enkel te zeggen dat u zich in een winkel bevindt, maar die kan overal gelegen zijn. Zelfs indien u wel op plaatsen in Kunduz gefotografeerd zou zijn, hoeft dit nog niet te betekenen dat u daar langdurig verbleef, het kan evengoed een kort bezoek geweest zijn. Inzake uw dreigbrief poneert u dat u deze ontvangen zou hebben enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, op het einde van de maand jauza 1395 waarbij 31 jauza 1395 overeenkomt met 20 juni 2016. Uit de vertaling van deze dreigbrief blijkt echter dat deze opgesteld werd op 2/11/1437. Omgerekend komt dit uit op 6 augustus 2016, dus zeker een volle maand na uw vermeend vertrek uit Afghanistan. Deze discrepantie kan dan ook niet verklaard worden als een vergissing. Aan documenten kan enkel bewijswaarde worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van enige bewijswaarde aan deze documenten."

Waar verzoeker stelt dat hij zijn taskara verkreeg in de periode van maart 2013 tot 2014 en dat dit aantoonde dat hij in die periode nog in de regio van de stad Kunduz verbleef, gaat hij eraan voorbij dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en vermogen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan (adm. doss., stuk 12, map met 'landeninformatie', nr. 17, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde taskara's.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal een vergissing begaat bij de vertaling van de door hem neergelegde dreigbrief, nu het jaartal op dit document – 1437 – overeenkomt met het jaar 2058, wat niet kan kloppen, wordt er op gewezen dat uit de voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands die verzoeker voegt bij zijn op 14 november 2018 neergelegde aanvullende nota blijkt dat deze brief gedateerd is op 8 augustus 2016. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij beweert dat hij deze brief wel degelijk ontvangen heeft de week voor zijn vertrek, dat hij situeert voor 20 juni 2016. Dit gegeven versterkt de hierboven aangehaalde motieven aangaande de ondersteunende werking van documenten en de beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie in Afghanistan.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij op de door hem neergelegde foto's staat afgebeeld en dat aan zijn gestalte duidelijk te zien is dat deze foto's vrij recent genomen werden, gaat hij volledig voorbij aan de concrete motieven in de bestreden beslissing hierover, met name dat aan deze foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld, a fortiori gezien het kopieën betreffen, dat op twee van de foto's enkel te zeggen valt dat hij zich in een winkel bevindt, die evenwel overal gelegen kan zijn, en dat zelfs wanneer ervan wordt uitgegaan dat verzoeker wel (recent) in Kunduz werd gefotografeerd, dit nog niet betekent dat hij daar langdurig verbleven heeft, nu het evengoed kan zijn dat hij de stad slechts kort heeft bezocht.

Ten slotte merkt de commissaris-generaal nog op goede gronden op dat verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde (adm. doss., stuk 13, Verklaring DVZ, p. 11, vraag nr. 37, en stuk 4, gehoorverslag 28 augustus 2017, p. 13) en dat van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat verzoeker dit niet gedaan heeft, doet ook volgens de Raad verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten en de ernst van zijn vrees voor vervolging.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meerdere personen uit zijn dorp die momenteel in België verblijven met naam en familienaam heeft genoemd en meent dat dit aantoonde dat hij recent zijn regio heeft verlaten, wordt er op gewezen dat de meeste mensen namen van mensen kennen die uit een ander dorp afkomstig zijn dan datgene waarvan ze zelf afkomstig zijn en/of van mensen die afkomstig zijn uit een dorp waar ze ooit – doch niet recent – hebben verbleven. Bovendien is het niet uitgesloten dat verzoeker deze personen pas in België heeft leren kennen. Dit gegeven toont dan ook geenszins aan dat verzoeker recent zijn voorgehouden regio van herkomst verlaten heeft.

Uit het geheel van de voorgaande motieven blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk recent afkomstig is uit het dorp Zakhel Khundan, gelegen in de provincie Kunduz. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet worden gevolgd in zoverre hij voorhoudt dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet en dat aan hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegestaan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet heeft aangetoond recent afkomstig te zijn uit het dorp Zakhel Khundan, in de provincie Kunduz, en er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanspraak dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij (recent) afkomstig is uit het dorp Zakhel Khundan, in de provincie Kunduz, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker, door in het tweede middel louter te verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de regio van Kunduz, terwijl hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in deze regio recent, voor zijn vertrek uit Afghanistan, verbleven heeft, evenwel geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN